

Maisie na stope

Prípád ukradnutej mince

HOLLY WEBBOVA

ALBATROS

Maisie na stope 1

Prípád ukradnutej mince

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová
Maisie na stope 1 Prípád ukradnutej mince – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Maisie na stope

Jonovi, Tomovi, Robinovi a Willovi

HW

Janine a Kath, s láskou

ML

Holly Webbová Ilustrovala Marion Lindsayová

Maisie na stope

Prípád ukradnutej mince

Albatros

Albion Street 31, Londýn

Podkrovie:

Maisina starká a slúžka Sarah-Ann

Tretie poschodie:

Izby slečny Laneovej

Druhé poschodie:

Izby madam Lorimerovej

Prvé poschodie:

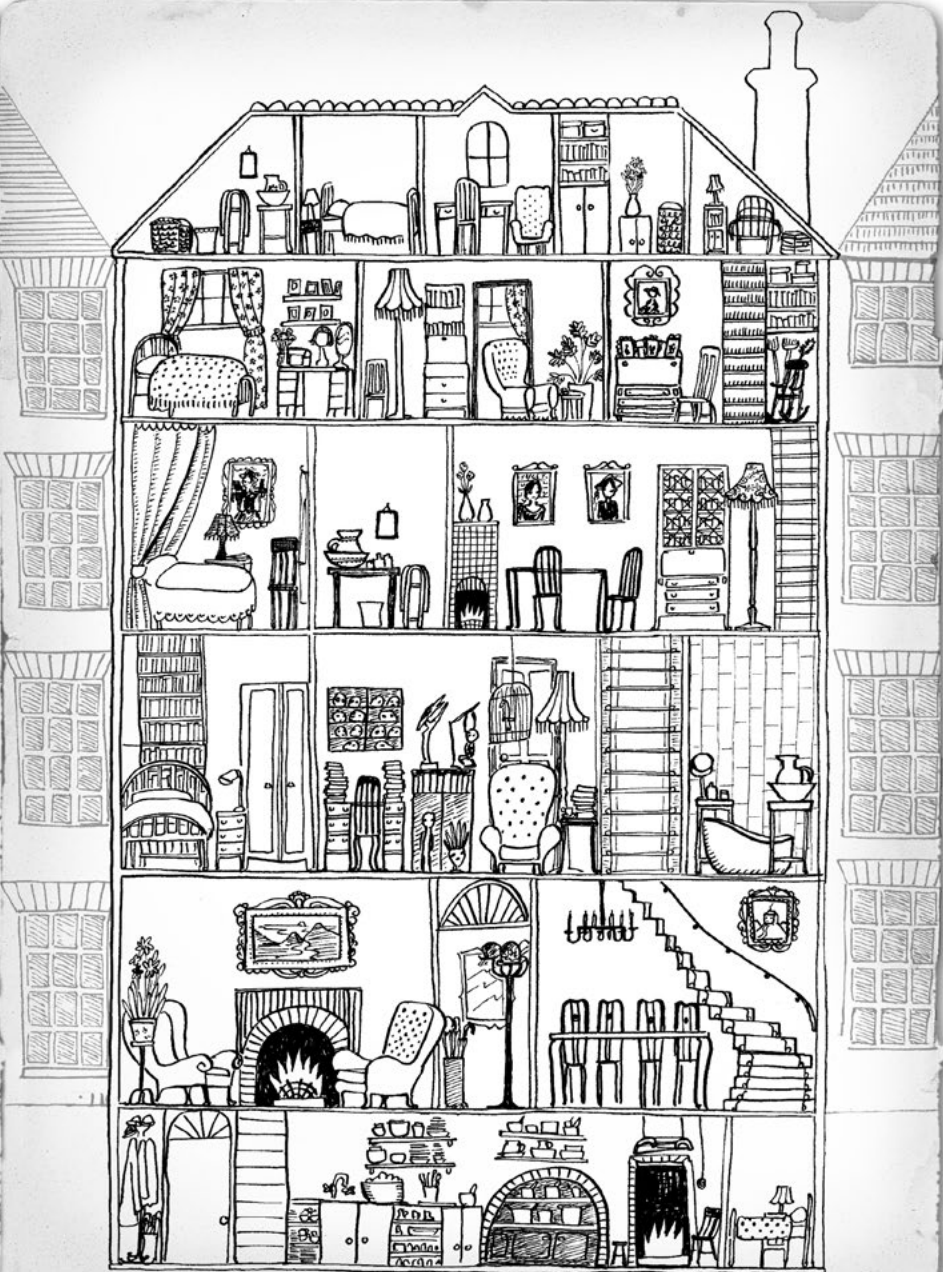
Izby profesora Tobina

Prízemie:

Ustupná hala, obývačka a jedáleň

Suterén:

Maisina izba, kuchyňa a východ na dvor

Maisie Hitchinsová s otvorenými ústami sledovala, ako známy detektív Gilbert Carrington trieli nadol po schodoch penziónu, v ktorom býva, a zároveň si oblieka kabát. Jeho verný spolupracovník major Edward Lamb sa hnal za ním a v rukách zvieral oba ich klobúky. Nasadli do drožky a tá s rachotom odfrčala.

Maisie si pri pohľade na vzdalujúcu sa dvojkoľesovú drožku ťažka vzdychla. Kam asi idú? Určite to bude niečo vzrušujúce. Prenašledujú azda zlodejov šperkov? Práve včera sa v novinách dočítala, že sú konečne na stope larradinským rubínom. V novinovom článku sa písalo, že teraz určite zamieria do Indie, pravdepodobne cez Paríž, či dokonca cez Madrid. Pripadalo jej to skvelé. *Zaujímavá predstava, uvažovala Maisie. Treba sledovať od-tlačky topánok, indície, naháňať zlodeja...*

Prach, ktorý zvířili kopytá koňa, čo ťahal drožku, pomaly klesal nadol. Maisie pokračovala v ceste. Starká už určite čaká na rybu, ktorú potrebuje na prípravu večere pre nájomníkov. Maisina starká bola správkyňou nájomného domu a všetok svoj čas trávila plnením požiadaviek večne nespokojných ná-

jomníkov. Maisie neveselo, šuchtavo kráčala po chodníku. Ryba páchla a tekutina z nej presakovala cez premočený papierový obal. Bola si takmer istá, že Gilbert Carrington vôbec neje ryby. Pravdepodobne svoju domácu poučil, aby mu ich nikdy nenaservírovala. Určite nie s petržlenovou omáčkou, ktorú Maisie neznáša. A len preto, že madam Lormerová, ktorá býva na druhom poschodí nájomného domu, obľubuje jedlá pripravené z rýb, bude musieť to isté večerať aj Maisie.

No napokon, pomyslela si Maisie, keby ju starká nebola poslala po rybu, nemala by príležitosť uvidieť Gilberta Carringtona. Trochu pookriala. Je azda na ceste do Scotland Yardu? Rozriešil už záhadu s rubínmi?

Maisie kráčala pomaly, pohojdávala košíkom a snívala. Ak pôjde vždy, keď bude po-

trebné niečo priniesť, po Laurence Road, kde býva Gilbert Carrington, je možné, že skôr či neskôr uvidí niekoho, kto sa bude uchádzať o pomoc skúseného detektíva? Šťastie, že je to tak blízko pri nájomnom dome starkej na Albion Street. Keby tak zahliadla niektorého z jeho klientov skôr ako on a prišla na niečo ohromujúce! Potom by mu mohla pomôcť vyriešiť záhadu.

Maisie sa usmiala pri predstave, ako tento skvelý muž prechádza z jednej izby do druhej. Azda má na stenách a poličkách veľa zvláštnych vecí, ktoré získal pri svojich dobrodružstvách. Čudesné africké kopije, putá, úžasné šperky, čo mu darovali ľudia, ktorým zachránil život... Drahocenné mapy... Carrington pritom určite fajčí fajku – často s ňou bol vyobrazený na novinových ilustráciách, takže

Maisie vedela, že ju má. Raz si požičala fajku od mladého muža, ktorý býval v zadnej spálni na tretom poschodí, no keď si z nej potiahla, bolo jej zle. A mladý muž nezaplatil nájomné, takže už nemala príležitosť skúsiť to znova. Nebola si však istá, či je na to, aby človek mohol byť skvelým detektívom, nevyhnutné fajčiť fajku, i keď by jej to pomohlo vžiť sa do tejto roly.

„Edward,“ povzdychol by si. „Jednoducho na to neviem prísť. Niečo tu chýba. Nejaká veľmi dôležitá indícia...“ A Maisie by tam presne v tej chvíli vkročila a povedala mu, o čo ide.

Pretože aj Carrington môže mať zlý deň, povedala si Maisie. Stačí, aby prechladol. S upchatým nosom nemôže skvelý detektív zacítiť stopu, a pach je niekedy skutočne dôležitý.

Keby mala práve teraz nádchu, necítila by nepríjemný rybí zápach.

Maisie zdvorilo odstúpila nabok, aby mohla vôkol nej prejsť staršia dáma v pekných čiernych hodvábnych šatách a nezvyčajne veľkom klobúku. Usilovala sa na ňu pozeráť tak, akoby to urobil Gilbert Carrington – všímala si podrobnosti.

Nanešťastie stará dáma vyzerala presne tak, ako treba. Nijaká zvláštna farba na lícach. Ani zvláštny šperk. No Maisie si mohla úlohu detektíva aspoň nacvičovať.

Ďalší závan rybej arómy jej pripomenul pachy. To by si mala overiť. Azda zo starej dámy cítiť... Maisie sa zamračila, usilovala sa prísť na to, čo by to mohlo byť. Muselo by to byť niečo nezvyčajné a pozoruhodné.

Rozvážne ovoniavala. *Zacítila* zvláštnu vôňu. Len nevedela hneď prísť na to, o čo ide.

Aníz! Maisie sa prekvapene obzrela cez plece. Samozrejme, stará dáma asi práve jedla anízové cukríky, hoci na to nevyzerala. Sú to detské cukríky. Takáto decentná dáma by mala voňať niečím, čím zvyčajne voňajú dámy v jej veku. Fialkovými cukríkmi a levandulovým likérom.

Maisie sa blažene zachvela. Stará dáma je možno v skutočnosti vrahyňa a použila anízovú esenciu, aby zmiatla strážneho psa v dome svojej obete. Každý vie, že psy majú rady aníz.

Urobila pár krokov, aby sa znova priblížila k dáme, ktorá kráčala po vydláždenom chodníku a jej hodvábne šaty šuchotali. Nevyzerala ako vrahyňa, no človek nikdy nevie. Maisie zatajila dych a uvažovala, či v jemnej čiernej kabelke so zatahovacou šnúrkou neschováva zbraň. Siahla do vrečka, vytiahla zápisník a zvyšok ostrúhanej ceruzky. Azda bude tieto veci potrebovať na zapisovanie svojich postrehov...

Stará dáma zrejme vycítila, že ju niekto sleduje, obrátila sa a cez cviker v tenkom pozlátenom ráme, ktorý si vybrala z malej čiernej kabelky, uprela na Maisie prenikavý po-

hľad. Mimoriadne mrazivý pohľad. Maisie to vzdala. Bola si takmer istá, že v malej čiernej kabelke nie je dost' miesta na dýku či pištoľ. Rýchlo odkráčala za roh ulice a nadávala si, že bola neopatrná a viditeľná. Byť detektívom je ťažké. Gilbert Carrington by nedopustil, aby ho niekto zbadal.

Maisie sa tak hanbila za seba a za svoj zbabraný pokus o pátranie, že takmer nezbadala vrece. No, samozrejme, všimla si ho, keď prechádzala popri uličke medzi domami. Bola všímavou osobou. To jej dodávalo istotu, že keby mala príležitosť, bola by v úlohe detektíva dobrá. Doma mohla akurát tak nájsť niečo, čo štrikovala madam Lorimerová, a to bolo takmer určite pod poduškami na pohovke. Jednoducho stačilo sledovať omrvinky z keksov a zistiť, kde stará dáma sedela pred odchodom z izby.

Na uliciach bolo oveľa viac príležitostí na pátranie. No po tom, čo na ňu dáma s cvikrom uprela mrazivý pohľad, si želala len jedno – rýchlo prísť domov a odovzdať starkej košík s rybou.

Si zbabelá, Maisie Hitchinsová, nadávala si

v duchu. Čo ak to bola skutočná vrahyňa? Stačil jediný zlostný pohľad a zutekala si ako vyplašená sliepka.

Nuž... pri troche šťastia bude mať starká dobrú náladu (ak jej všetci zaplatili nájomné včas a nik sa neponosoval na prach v izbe alebo na to, že slúžka Sarah-Ann rachotila s kozubovým náradím). Maisie by sa mohlo prepieť dokonca aj to, že sa trochu oneskorila. Hádám nestratila pri snorení na Laurence Road priveľa času. No popoludňajšie slnko sa už očividne vytrácalo. Náhlila sa popri kope odpadu na konci malej uličky, ktorá viedla k blatistému okraju kanála, a zahliadla odlesk zapadajúceho slnka na vode.

Niečo ju však prinútilo vrátiť sa. Prečo je na vyplavenom odpade vrece? Rozhodne to bolo dobré vrece, bez trhlín a dier. Zvláštne

bolo aj to, že bolo zviazané kusom starého špagátu. Prečo sa niekto unúval zviazať koniec vreca, ktoré zahodil? A bolo mokré. To ju prinútilo obrátiť sa a bola na seba pyšná. Tieto veci si všimla bez toho, aby si to uvedomila.

Buď bolo vrece v kanáli, alebo v ňom bolo niečo mokré, z čoho presakovala tekutina.

A možno oboje.

Keďže Maisie skutočne dúfala, že v malej čiernej kabelke starej dámy je ukrytá zakrvavená dýka, pripadalo jej zvláštne, že sa jej teraz nechce rozviazať vrece a zistiť, čo v ňom je. *Skutočný detektív by nezaváhal*, dohovárala si zlostne. No čo ak je tam dýka? Či ešte horšie, niečo, pri čom niekto dýku použil? Občas počula desivé príbehy o kusoch ľudského tela. Gilbertovi Carringtonovi raz na vyriešenie prípadu vraždy stačila pečiatka na malom

hnedom papierovom balíčku. Naskočili jej zimomriavky.

A vtedy sa vrece pohlo a ozvalo sa zúfale kňučanie.

Maisie zalapala po dychu, pustila košík s rybou a hneď sa dala do rozväzovania premočeného špagátu. Vedela, že je tam zviera – podľa všetkého pes. „Niekto ťa hodil do kanála?“ zašepkala. Usilovala sa pretrhnúť uzol a ryšavé kučery jej padali pred oči. „Dúfam, že nehryzieš, hoci by som ti to ani nemala za zlé. Ako dlho si tam bol?“ Napokon uvoľnila špagát a vrece jemne odhrnula.

Pozerala na ňu špinavá sivo-biela tvárička s hnedými ušami a tmavohnedými očami. Šteniatko! Obe ušká malo úzkostne sklopené a hľadelo na Maisie tak, akoby očakávalo, že naň nakričí.

„Si zranený?“ spýtala sa ustarostene a uvažovala, prečo psík nevyliezol z vreca a neušiel. Očakávala, že zmizne hneď, len čo ho vyslobodí. „Možno si len priveľmi vystrašený a bojíš sa okolo mňa prejsť...“ zamrmlala a odstúpila.

Psík pohl labkami a opatrne sa vyslobodil zo záhybov vreca. Vzápätí pribehol k Maisie a sadol si k jej nohám.

„Chod' domov!“ povedala mu Maisie. Potom vzdychla a pokrútila hlavou. „Samozrejme, nemôžeš, to bolo odo mňa hlúpe. Asi nemáš domov. No so mnou nemôžeš ísť. Starhá by psa v dome nestrpela. Psy sa rýchlo zašpinia a zablatia. Nechce mať doma ani mačku – hovorí, že zvieratá roznášajú nečistotu.“

Psík na ňu len pozeral a ani sa nepohol. Vedela, že by ho mala od seba odohnať, no nemohla. Videla, že chce, aby sa ho ujala. A niekto sa už pokúsil to úbohé malé stvorenie utopiť. Ak ho nevezme so sebou domov, takýto malý zúbožený psík nezostane v londýnskych uliciach nažive dlhšie ako deň. Ak

vojde do zlej uličky, niekto si z neho spraví klobásu.

„Starká nebude rada, ak ťa prinesiem domov,“ zamrmlala. „Budeš sa musieť skrývať.“

Psík potriasol ušami, akoby sa z nich usiloval dostať zvyšky vody.

„Nuž, a nerada to hovorím, ale smrdíš. Mala by som ťa okúpať,“ vzdychla Maisie. „Azda pod pumpou. Nevieť si predstaviť, ako by som ťa prepašovala do kúpeľne pre nájomníkov. Niekto by nás určite uvidel.“ Čupla si a pohladkala psíkovi uši. Keď sa ho dotýkala, privrel očká tak blažene, až si uvedomila, že pravdepodobne má blchy.

No ako si sa dostal z kanála? uvažovala Maisie. Vzala kôš s rybou, znova vykročila a psík cupkal tak tesne pri nej, že sa jej chvostíkom obtieral o topánky. „To vreco bolo dosť veľké.

Asi si sa v ňom hýbal tak, že zostalo plávať na hladine, a potom ho aj s tebou voda vyplavila. Ak to tak bolo, mal si veľké šťastie.“

Psík na ňu pozrel hrdo a dôrazne, akoby chcel povedať, že sa o svoje šťastie postaral sám, a Maisie sa zasmiala. Teraz, keď trochu uschol, jedno z uší mu odstávalo vo zvláštnom uhle, tak trochu bokom, akoby mal odvážny frajerský klobúk. Ako ho mohol niekto chcieť utopiť?

„Myslím,“ uvažovala nahlas, „že každý dobrý detektív má verného spoločníka. Gilbert Carrington má majora Edwarda Lamba. Hovorí sa, že je to udatný bojovník. V *Morning Post* písali, že má vo vychádzkovej palici kord a najmenej dvakrát zachránil Gilbertovi Carringtonovi život. Hoci, samozrejme, pán Carrington zachránil svojmu spoločníkovi ži-

vot najmenej stokrát.“ Pozrela na psíka, ktorý oňuchával nejaké svinstvo v pouličnom bahne. „Možno ma aj ty jedného dňa zachrániš,“ povedala. „Mohol by si sa stať mojím spoločníkom. Myslím, že ťa pomenujem Eddie...“

